

Sygn. akt I Ns 1497/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Tomasz Sporysz

Protokolant: Marta Czyżewska

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z wniosku G. T.

z udziałem L. B., E. S., A. T.

o stwierdzenie nabycia spadku po S. B.

postanawia:

stwierdzić, iż spadek po S. B., synu R. i S., zmarłym w dniu 07/04/2013 roku w W., ostatnio stale zamieszkałym w W. przy ul. (...) na podstawie testamentu notarialnego z dnia 09/06/2009 roku sporządzonego w Kancelarii Notarialnej w O. przed notariuszem M. C., za Repertorium A Nr 4900/09, otwartego i ogłoszonego na rozprawie w dniu 07/03/2016 roku, nabyła w całości wprost córka spadkodawcy G. T., z d. B., córka S. Z. i L..

Sygn. akt I Ns 1497/15

UZASADNIENIE

W dniu 13 października 2015 r. został złożony wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym w dniu 7 kwietnia 2013 r. S. B., ostatnio zamieszkałym w W. przy ul. (...). Zgodnie z żądaniem wniosku spadek po zmarłym dziedziczy jego córka G. T. na podstawie testamentu notarialnego spadkodawcy. Pozostali uczestnicy postępowania – A. T., L. B. i E. S. – będąc prawidłowo zawiadomionymi nie uczestniczyli w rozprawach i nie zajęli w sprawie stanowiska na piśmie.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

S. B. zmarł w dniu 7 kwietnia 2013 r. w W.. Jej ostatnim miejscem zamieszkania była W. – ul. (...). W chwili śmierci był żonaty z uczestniczką L. B.. Z tego małżeństwa pochodzi trójka dzieci: G. T., E. S. i T. B., przy czym syn spadkodawcy zmarł jeszcze przed jego śmiercią w dniu 8 maja 1979 r., zaś jego jedyną żyjącą zstępną jest córka A. T..

(dowód: odpis skrócony aktu zgonu S. B. – k. 2, odpis skrócony aktu małżeństwa wnioskodawczyni – k. 26, odpis skrócony aktu małżeństwa spadkodawcy – k. 27, zapewnienie spadkowe wnioskodawczyni – k. 28-29, odpis skrócony aktu małżeństwa A. T. – k. 42, odpis skrócony aktu zgonu T. B. – k. 43, odpis skrócony aktu małżeństwa E. S. – k. 50)

S. B. w dniu 9 czerwca 2009 r. sporządził przed notariuszem M. C. w jej kancelarii notarialnej w O. ważny testament notarialny za Rep. A nr 4900/09. Powołał w nim do dziedziczenia po sobie wyłącznie córkę G. T., wydziedziczając jednocześnie swoją córkę E. S. i wnuczkę A. T..

(dowód: odpis testamentu notarialnego – k. 3, zapewnienie spadkowe wnioskodawczyni – k. 28-29)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów urzędowych w rozumieniu art. 244 k.p.c. w postaci odpisów skróconych aktów stanu cywilnego, testamentu w formie aktu notarialnego, a także zapewnienia spadkowego złożonego przez wnioskodawczynię, których wiarygodność w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości i nie została zakwestionowana w toku prowadzonego postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Dziedziczenie po S. B. następuje na podstawie sporządzonego przez niego testamentu notarialnego. Stosownie do treści art. 926 § 1 k.c. powołanie do spadku wynika z ustawy albo z testamentu, który w myśl art. 950 k.c. może mieć formę aktu notarialnego. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego spadkodawca sporządził taki testament, przy czym nie został on przez niego odwołany. W ocenie Sądu brak jest przesłanek mogących skutkować nieważnością testamentu w myśl art. 945 k.c. Spadkodawca do dziedziczenia powołał w całości swą córkę G. T. i to ona dziedziczy po nim w całości w myśl przytoczonych powyżej przepisów.

W zakresie rozliczenia kosztów postępowania Sąd przyjął ogólną zasadę zawartą w art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którą każdy z uczestników postępowania ponosi jego koszty związane ze swym udziałem w sprawie. Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawiały okoliczności, iż ostatecznie żaden z uczestników nie złożył wniosku o zwrot kosztów postępowania, a także, że interesy uczestników tego postępowania nie były sprzeczne. Biorąc to pod uwagę Sąd nie zamieścił orzeczenia o treści, że każdy z uczestników postępowania ponosi jego koszty związane ze swym udziałem w sprawie, albowiem w tej sytuacji nie byłoby to rozstrzygnięcie o kosztach, ale zbędne powtórzenie zasady przewidzianej w art. 520 § 1 k.p.c.